Mizah

– Mebus seçimi Nisan başında olacakmış...

Neden, puvason davril mi yapacaklar ?!...

Bilgiç

Kocası yeni gelmişti. Kadın, ona kendi eliyle bir kahve pişirdi. Karşısına oturdu:

— Kocacığım, dedi. Bugün Beyoğluna çıkmıştım. Bir dükkânın önünden geçiyordum, öyle güzel bir şapka gördüm ki sorma!

Kocası pişkin pişkin güldü:

— Anlaşıldı, dedi. Giy de görelim!

Tecrübe

Delikanlı, nişanlısının evine misafir gitmişti. Kızın annesi de yanlarında, hep beraber oturuyorlardı. Bir aralık anne dışarı çıktı. Delikanlı, hemen nişanlısına sokuldu:

— Gel, dedi. Seni öpeyim!

Kız çekindi:

— Olmaz! dedi. Sonra annem ne der?

Nişanlısı gülümsedi:

— Bir şey demez, dedi. Biraz evvel, ona da aynı teklifi yaptım, kabul etti!

Keşif

Rengi sap sarıydı. İlk rastladığı arkadaşına dert yanmağa başladı:

— Dün gece karım, elbiselerimin ceplerinde uzun bir bir araştırma yaptı.

Öteki merakla sordu:

— Bir şey keşf etti mi?

Adam dertli dertli başını salladı:

— Evet, dedi. Bütün kâşifler gibi uzun uzun konferanslar verebilecek kadar bir alay malzeme!...

Netice

Doktor, hayvanları öpmenin zararlarından bahsediyordu. Hazır bulunanlardan biri:

— Hakkınız var, doktor bey dedi. Hayvanları öpmek, hakikaten fena bir huy. Meselâ, bizim kaynananın da bu huyu vardı. Evdeki kediyi mütemadiyen öperdi.

— Peki, sonra?

— Sonra, zavallı hayvancağız öldü!

Düşünmek

Yemek yiyorlardı. Karısının gözlerinin içine baktı:

— Bak, dedi. Bu sene sayfiyeye falan gidecek değiliz. Borçlarımı düşünmem lâzım.

Karısı dudaklarını büktü:

— Bunun için, dedi. Bu pis apartımanda kalacak değiliz a! Borçlarını gittiğimiz yerde düşünürsün!

Rolden hakikata...

Faruk Nafiz Çamlıbel, bir stüdyoya gitmişti.

İki genç artist bir öpüşme sahnesini temsil etmek üzereydiler. Fakat tecrübelerin hiç birini rejisör beğenmiyordu.

Bir daha tecrübe ettiler. Rejisör beğenmedi:

— Olmuyor!

Diye bağırdı. Faruk Nafiz Çamlıbel:

— Doğru, dedi. Gayet sun'î yapıyorlar. Yoksa birbirlerine sahiden mi âşık oldular?.

Neden ?

— Tuhaf adamsın be birader! Eskiden her gece sabahlara kadar bizimle meyhane meyhane dolaşırdın, karını evde yapayalnız bırakırdın. Şimdi karın yok, her gece evden dışarı çıkmıyorsun.

— Ne yapayım. Artık evde başımı dinleyebiliyorum da ondan!

Bomba

Meşhur şair Yahya Kemal, yanındaki arkadaşlarına:

— Haberiniz var mı? dedi. Asaf Hâlet Çelebi'nin son kitabı bomba gibi patladı.

— Yok canım? Nasıl?

— Bizim otelde oturan birisi karısıyle kavga ediyordu. Kadın onun bütün kitaplarını pencereden aşağı attı. Bu aralık Asaf Hâlet Çelebi'nin son kitabında benim cama çarptı. Vallahi bomba zannettim!

Mükerrer

Yargıç, suçluya:

— Beş kişiyi dolandırmışsınız, dedi.

Suçlu:

— Affedersiniz, efendim, diye itiraz etti. Beş kişiyi değil, dört kişiyi dolandırdım. Bir tanesi mükerrerdir.

İktisat devri

— Neye düğününe hep evli kimseleri çağırdın?

— İktisadî bir düşünce ile.

— Anlamadım.

— Anlamıyacak ne var! Hepsi bize bir hediye getirdi. Fakat onların bir daha evlenecekleri olmadığına göre, hediyelerine mukabele etmek mecburiyetinde kalmıyacağız...

Benzemek

Romancı Esat Mahmut Karakurd bir ahbabına rastgeldi. Daha selâmlaşmadan ahbabı:

— Geçen günü, dedi. Birisi benim sana benzediğimi söyledi.

Esat Mahmut birdenbire kızdı:

— Haltetmiş, dedi. Nerede o adam? Göster de kafasını kırayım!

Ahbabı sükûnetle cevap verdi:

— Merak etme, dedi. O senin söylediğin işi ben yaptım!

İflâs masası

«ÜLKE» diye bir gazete çıkarmağa kalkışarak bir rivayete göre 200.000, bir rivayete göre de 400.000 lirayı Sıvas'ın dağlarına gömdükten sonra açıkta kalan Kemal Zeki Gencosman'ın «İş ve İşçi Bulma Kurumu» tarafından tekrar Ulus gazetesine yerleştirildiği malûmdur...

Ötedenberi şatafata, cafcafa pek düşkün olan bu sevimli arkadaş, Sivastan gelirken orada kullandığı mükellef masayı beraber getirmeği de ihmal etmemiştir. Şimdi Ulusta — her halde Sivasta becerdiklerinden dolayı — pür azamet, o masanın başında oturmaktadır.

Kemal Zeki Gencosman geçen gün Nermin Abadan'la başbaşa vermiş, 24 sayfalık pazar nüshasına girecek yazıları hazırlıyordu.

O sırada kapıdan içeriye paldır küldür Ressam Ratip Tahir girdi. «Ülke» gazetesinden gelen mükellef masayı görünce Kemal Zeki'ye sordu:

— Bu senin Sivastaki masanmış, öyle mi?

— Evet...

Ratip Tahir durdu, yutkundu, sonra dayanamadı:

— Yani, «iflâs masası», desene...

Değişik çehre

Edebiyatçıların Beyoğlu birahanelerinden birinde yaptıkları toplantıda genç şairlerden birini Yahya Kemale tanıtmak istediler. Yahya Kemal, masanın üzerine abanmış, büyük bir iştahla midesini besliyordu.

Genci tanıtan adam:

— Üstadı tanırsın, tabiî, dedi.

Genç şair hayretle baktı:

— Maalesef, bu çehre bana tamamiyle yabancı.

O zaman Yahya Kemal başını kaldırmadan:

— Hele bekle biraz, oğlum, dedi. Yemek yerken yüzümün şekli bambaşka bir hal alır. Şu lokmayı yutayım da, o zaman beni tanırsın.

Tiyatroda

Refi Cevat Ulunay, tiyatroya gitmişti. Eski romancı, yeni başmuharrir Reşat Nuri Güntekin'e rastgeldi. Yanyana oturdular. Piyes başladı, birinci perde bitti. Refi Cevat Ulunay ayağa kalktı:

— Eh, üstadım, dedi. Bana artık müsaade...

Reşat Nuri Güntekin hayretle sordu:

— Nereye gidiyorsun canım? Daha iki perde var.

Refi Cevat Ulunay:

— İşte, dedi. Ben de onun için gidiyorum ya!

SAYI: 37 CİLT: 2 Fiatı 15 Kuruştur 21 MART 1947

Mizah

Sahibi:
RAMİZ GÖKÇE

ABONE:
Seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur

Posta Kutusu: 255

o CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI o

Fırsat Düşkünleri

Adamcağız fakir ve işsizmiş. Çıplak ayakla kaldırımlarda sürter, bir lokma ekmek için önüne gelene yüz suyu dökermiş. Bir gün zengin bir adam haline acımız, onu uşak olarak yanına almış ve kendisine bir çift yeni kundura vermiş. Adamcağız sevinç içinde ayakkabıları ayağına geçirmiş ve efendisinin peşine takılmış, beraberce sokağa çıkmışlar. Efendi, ikide birde arkasına döner, adama ihtar edermiş:

— Dikkat et! Bak, şurada sivri bir taş var, sakın ayağını ona çarpma, sonra ayakkabının burnu sıyrılır.

Efendi bir dürdüncü ihtara başlamak için:

— Bana bak...

Derken, fakir uşak, hemen pabuçları ayağından çıkarmış ve efendinin eline tutuşturmuş:

— Ayakkabın da, verdiğin iş de senin olsun, demiş. Ayaklarım çıplak kalır amma, başım da dinç olur!

Geçen mütarekede, yurdumuzun Amerikan mandası altına girmesi için çalakalem hezeyan yumurtlıyan bazı simsarlar, yapılacak son Amerikan yardımını bir fırsat bilerek gene şom ağızlarını açtılar. Bunlar, gazetelerinde yarım ağızla şunu demek istiyorlar: «Amerika, bize yardım elini uzatıyor. Aman! Vakit geçirmeden demokratik esaslara uymıyan kanunları değiştirelim. Yoksa Amerika, ilerde hükûmete duman attırır, işine gelmiyen adamları bir hamlede devirir!»

Türk milleti, hür kalmak için kanını son damlasına kadar akıtmaktan hiç bir zaman çekinmemiştir. Bu kararını, kanının son damlasına kadar da muhafaza edecektir.

Bu, yabancı efendilere dalkavukluk yapmak istiyenler, bilmelidirler ki, istiklâlimiz tehlikeye düştüğü anda Türk milletinin şu sözleriyle kaşılaşacaklardır:

— Yardımınız sizin olsun. Biz, çıplak gezeriz ama, hür olarak yaşarız!

Mizahçı

Akdenizde yeni dalga kıran:

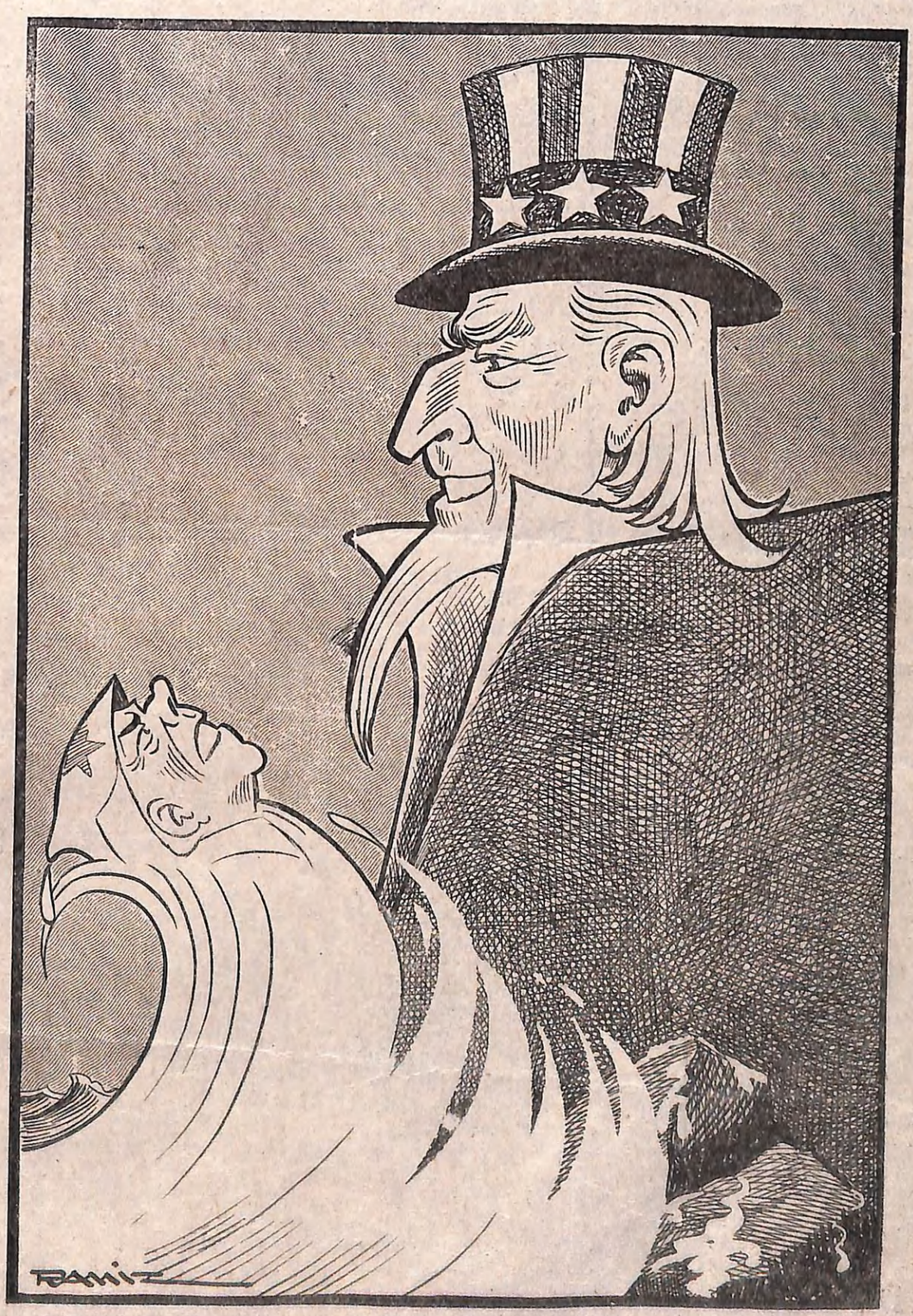

— Ben kızıl dalgalara göğüs gerdikçe, arka taraf süt limandır!

Samimi Tenkitler

o

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

o

Yeni yapılan bir bina gibi, kurdelesini keserek kapısından içeri girdiğimiz demokrasi köşkünde, doğrusu her aradığımızı buluyor, kendisine ısınmağa başlıyor; sonradan görmeler gibi bu yeni evimizde nasıl hareket etmemiz, neler yapmamız, nasıl selâm vermemiz, neler yememiz, birbirimizle nasıl konuşmamız lâzım geldiğini yavaş yavaş öğreniyoruz.

Ulaştırma Bakanımız, bizden daha evvel dersini ezberlemiş olacak ki, geçen günü gazetecilere şu mânada bir beyanat verdi:

— Samimî tenkitlerden memnun olacağız!

Oh, oh, oh... Allah ömürler versin! Bu müsaadeyi aldık ya, senelerdenberi kilitli kalan çenelerimizi açar, örümcek tutmuş kalemlerimizi siler, tenkitlerimize başlıyabiliriz.

İlk olarak vicdanımı sızlatan bir meseleyi ortaya koymak istiyorum. Ne zaman vapura binsem, kendi kendime:

— İnşallah, derim. Bu sefer yapılmıştır. Bu, büyük, bu, yüz kızartıcı, bu adalet ve insaf mefhumlariyle taban tabana zıd mesele, tarihe karışmış; bu, ihmal derecesini bulan büyük unutkanlık ortadan kaldırılmıştır.

Sonra etrafa bakar, birinci mevkii dolaşır, kamaralara göz gezdirir, lüks mevkii inceler ve aradığımı bulamayınca, kan başıma sıçrar, kendi kendime kızar, köpürür:

— Vah, vah, derim. Vah, vah! Gene yapılmamış, gene her şey olduğu gibi. Bu, doğrudan doğruya bir alâkasızlık, bir vazife ve salâhiyeti suiistimaldir.

Lâhavli çeke çeke bir kenara büzülür, neşem kaçar, herkese dargın ve küskün, somurtup:

— İnşallah, derim. Bir dostum Ulaştırma Bakanı olsun da gideyim ona derdimi yanayım.

Madem ki, sayın Şükrü Koçak, samimî tenkitleri dinleyeceğini vadediyor, artık bir dostun Ulaştırma Bakanı olmasına lüzum kalmadı! Bu muazzam derdimi ona da açabilirim:

Şu vapurlardaki milletvekillerine ayrılmıyan yer meselesini ortaya atmak istiyorum. Değil mi efendim? Trenlerde âlâ cinsinden yatak yapılır kompartimanlar milletvekillerine tahsis edilir de, bunun bir örneğine vapurlarda niçin rastgelinmez? Bu, ihmal ve alâkasızlık değildir de nedir? Hemen bu işle uğraşmalı, müsteşara mı olur? Yoksa Denizyolları Umum Müdürüne mi olur? Her kimeyse? Şiddetli bir emir vermeli, vapurlarda da milletvekillerine mahsus hiç olmazsa dört kişilik bir yer ayırtmalıdır.

Bu iş biter bitmez, Devlet Havayollarına bir tezkere yazmalı, milletvekilleri için yer bulundurmalarını sıkı sıkıya tenbih etmelidir.

Daha sonra belediyeleri sıkıştırmalı, otobüslerde, tramvaylarda yalnız milletvekillerinin oturmasına mahsus dörder kişilik yer ayırmaları için tedbir almalarını istemelidir. Şayet belediyeler itiraz edip de:

— Efendim, zaten tramvaylar, otobüsler, tıklım tıklım, salkım salkımdır. Biz, halkı oturtacak yer, onu bindirecek vasıta bulamazken, milletvekillerine nasıl yer ayırırız? Ayırsak bile, herkes birbirinin üzerine çıkarken, o, dört kişilik boş yeri görenler sonra bize ne derler? Onlara ne cevap veririz?

Diyecek olurlarsa:

— Sanki trenler öyle değil mi? Millet koridorlarda, yerlere yatar, dört kişilik kompartimanlara sekiz, on kişi sokulurken, boş milletvekili kompartimanları bulunmuyor mu?

Denebilir ve onlar susturulabilir.

Sonra, nedir o, posta pullarının hali? Altına bir nebze zamk sürülüp, hem bir sürü masrafa girmenin, hem de halkı yanıltıp, yapışıyor zanniyle yalatmanın mânası var mı? Çünkü, daha kutuya atılır atılmaz pul düşüyor, postacı: «pulsuzdur!» diye ya iade ediyor, yahut da gittiği yerden: «taksi» parası alıyor. Böylelikle de hem Ulaştırma Bakanlığı lüzumsuz yere, bir zamk tahsisatı sarfediyor, hem de halk beyhude yere iki defa posta parası veriyor.

İyisi mi? Pullara katiyyen zamk sürmemeli, hem Vekâlet bütçesinde tasarruf yapmış, hem de bir sürü dedikodunun önüne geçilmiş olunur.

Ya, vapurlardaki ve trenlerdeki, tahtakurusu, pire yuvalarına ne buyurulur?

Yoksa, Ulaştırma Bakanlığının «Himayei hayvanat» cemiyetinin çalışmalarında gözü mü var?

Rica ederim, bir iş bölümü yapılsın ve herkesin vazifesine müdahale etmemeleri Ulaştırma Bakanlığına bağlı umum müdürlükler tarafından artık bilinsin!

Yakında trenler Ankaraya on iki saatte gidecekmiş. Öp babanın elini! Sanki gidecek de ne olacak? Geriye kalan vaktimizi ne yapacak, Ankarada neyle uğraşacak, vakit geçireceğiz? Bana kalırsa, trenleri daha yavaş işletmeli, Ankaraya kabil olduğu kadar geç varmalarını temin etmelidir?

Hele, İstanbul telefonları... Her elime aldıkça ve on dakika bekledikten sonra «çevir!» düdüğünü duydukça bu medenî vasıtanın, haftanın altı günü elimizden neler geçtiğini düşünüyor, ağlamalı oluyorum! Halbuki, cumartesi günleri ne iyi.. Sabahtan öğleye kadar tatil yapıyorlar da, biraz dinleniyorlar!

Binaenaleyh, bu güzel, bu medenî ve fenni usulü her güne teşmil etmek çok yerinde olur!

İşte sayın Şükrü Koçak, size candan gelen, samimî bir sürü tenkid ve temenni... Artık gerisini siz bilirsiniz. Malûm a: istiyenin bir yüzü kara, derler!

Yıldız Park'ta Abdülhamid'in definesi aranıyor:

— Zahmet etmeyin çocuklar, benim gömdüğüm milyonlar değerindeki define "hüriyet"tir, artık o da sizin işinize yaramaz!

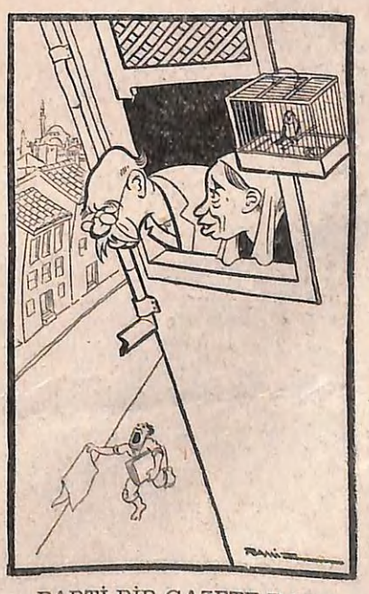

PARTİ BİR GAZETE DAHA ÇIKARDI

— *Sabah sabah ne de çok bağırıyor...*

— *Bir de gazeteciler ses çıkaramıyor diyorlar!*

Bugünün ve yarının çocuklarına:

o

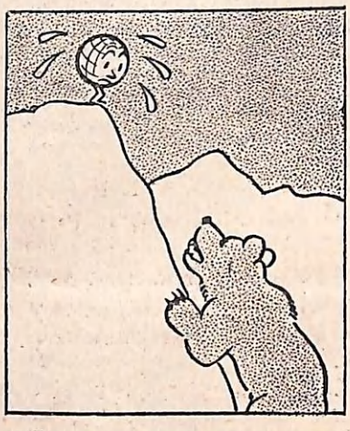

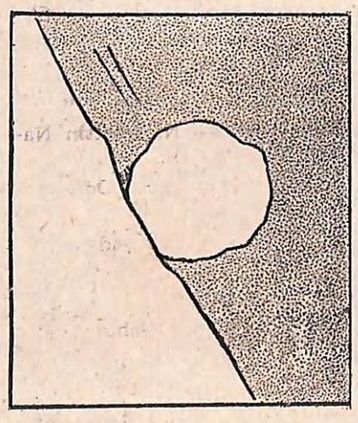

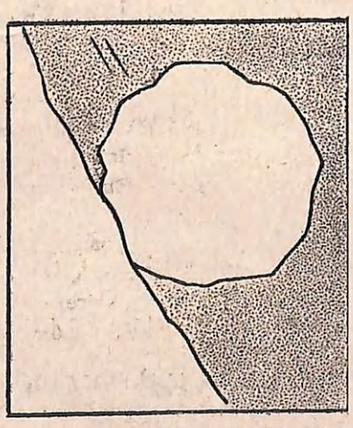

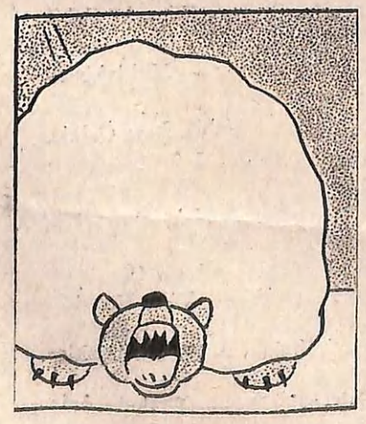

o

Bir bakıma yazısız masal, bir bakıma resimli hakikat!

Terkib-i bend

II.

Âşıklara gülşen gibi meyhâne bulunmaz;
Gül, lâle ve sünbül gibi peymâne bulunmaz.

★

Sen istediğin mertebe cânânına can ver,
Takdîr edecek rütbede cânâne bulunmaz.

★

Herkes o kadar fazla açık göz ki, cihânı
Çepçevre dolaş, bir gözü mestâne bulunmaz.

★

Dünyâ o zaman kurtulur erbab-ı tama'dan,
Tâ, ziftlenecek şey, yenecek nâne bulunmaz.

★

Duydum, yeni dünyâ'dan alınmış gemiler var;
Korkum bu ki, tâmîrine tersâne bulunmaz!

★

Dünyâda başım ağrımaz etsem de yemin ben:
Ken'ân Öner'in benzeri bir tâne bulunmaz.

★

Zîrâ ki demokratlığımız şevkine her gün
Candan tutuşan böylesi pervâne bulunmaz.

★

Pîr aşkına gayret çeken âşıklar azaldı,
Gencînelerin mâdeni rûrâne bulunmaz.

★

Bir hâlete gelmiş ki şifâhâne-i sevdâ,
Zircîre koşan âşık-ı dîvâne bulunmaz.

★

Bir fırkalık erbâb-ı diliz, meclisimizde
Erbâb-ı dil âdâbına bîgâne bulunmaz.

★

Bir gün konuşup koklaşacakmış iki fırka:
Gafillere bundan güzel efsâne bulunmaz!

★

Bir hayli garabetleri gördük ki cihanda
Ancak görünür bunların emsâli romanda.

Deli Ozan

Şaşılacak şey

Profesörün karısı:

— Ne oldu sana böyle! diye şikâyet etti. Eskiden ne şık giyinirdin! Son günlerde kılığın pek kötüleşti.

Profesör hayret etti:

— Allah Allah! Halbuki on senedir ayni elbiseyi giyiyorum.

İyi malumat alan bir kaynak

Şişli salonlarından birinde iki kadın baş başa vermişler, konuşuyorlardı:

— Şadan hakkındaki son dedikoduyu duydun mu?

Öteki kadın güldü:

— Duydun mu da söz mü? O hikâyeyi ben uydurdum ayol!

— Üç ay sonra hastalığa tutulacağımı bilsem çok iyi olurdu.
— Ciddî mi söylüyorsun?
— Evet, şimdiden o gün için doktordan randevu alırdım!

Ressam — Bayım, tabloya pek yaklaşmayın, uzaktan daha iyi görünür.
Seyirci — Sahicilerinin yanına hiç yaklaşamıyoruz, müsaade et de resimlerine olsun yaklaşabilelim!

— Kız Zeynep, gözüme girmeğe başladın, yakında seni bu evin hanımefendisi yapacağım...
— Teşekkür ederim beyefendi, ama benim rahatımı bozmasanız daha iyi olacak!

— Kocan Amerikaya ne için gitti?

— Canı sıkılıyordu, tetkik seyahatine çıktı!

Asrî seyahat

Ahmet Emin Yalmanla Bayan Yalman son Avrupa seyahatlerinden gelmişler, komşularındaki bir toplantıda gördüklerini anlatıyorlardı. Ahmet Emin bir aralık:

— Pariste iki gün kaldık, bütün şehri gördük, dedi.

Ahbaplarından biri hayret etti:

— Koca Paris şehrini iki günde görmek kabil mi?

Asrî Evliya Çelebi o nazik gülümseyişiyle cevap verdi:

— Kabil değil ama, biz kolayını bulduk. Şehrin yarısını karım gezdi, yarısını da ben.

Kadın

İki genç kız, bir çayda buluşmuşlar, konuşuyorlardı. Parmağında alyans olanı:

— Geçen gün, dedi. Nişanlımla buluşmuştuk. Bana: «Sen, dünyanın sekizinci harikasısın» dedi.

Öteki sordu:

— Peki, dedi. Sen ne cevap verdin?

— «Öteki yedisini isterim!» dedim.

Teşbih

İki hoppa kadın konuşuyorlardı.

Birisi:

— Senin Rüstem, dedi. Nasıl bir adam?

Ötekisi cıgarasından bir nefes aldı:

— Vallahi, dedi. Naylona benziyor. Soyundu mu, bütün kemikleri görünüyor!

Daha ustası var

— Ne o? Sizin komşunun kızı bugünlerde pek uslanmış. Artık aşk maceralarına tövbe mi etti, acaba?

— Öyle.

— Neden?

— Aşk romanlarını okuya okuya, kendisinin ne kadar acemi olduğunu öğrenmiş de, vaz geçmiş.

Çiçekler Kime ve Neye Benzer

Yazan: KARGI

Çiçeklere ve nebatlara sorduk:

— Siz insanlardan ve onların kurdukları teşekküllerden hangilerine benziyorsunuz?

Aldığımız cevapları neşrediyoruz:

Ekmek ağacı — C. H. P. ye,

Ökseotu — Demokrat Partiye,

Fesleğen — İstanbul belediyesine,

Horozibiği — Falih Rıfkı Ataya,

Yılanyastığı — Zekeriya Sertele, Sabiha Zekeriyaya, Tevfik Rüştü Aras'a, Sabahattin Âliye, doktor Şefik Hüsnüye,

Devedikeni — Muhaliflere,

Edepçiçeği — Nizamettin Nazife,

Ödağacı — Halil Lûtfi Dördüncüye,

Filbahri — Yavuz Abadana,

Dönbabadönelim — Peyami Safaya,

Acemnargilesi — Tahir Nadiye,

Bitotu — Şalcı Nihat Erim'e,

Baldıran — Ethem İzzet Beniceye,

Küpe — Cemalettin Saracoğluna,

Arapsaçı — Nurettin Artam'a,

Ayabakan — Memurlara,

Sinameki — Ziyat Ebüzziyaya,

Yapışkan — Cihat Babana,

Ayrıkotu — Burhan Cahit Morkaya ve Zeki Rıza Sporel'e,

Yabangülü — Doktor Lûtfi Kırdara,

Şekerçiçeği — Yahya Kemal Beyatlıya,

Acı kavun — Hüseyin Cahit Yalçına,

Şeytan arabası — Muhtekirlere,

Ispanak — Nahit Sırrı Örik'e,

Uyuzçiçeği — Naşit Hakkı Uluğ'a,

Kuşkonmaz — Hakkı Tarık Usa,

Koyungözü — Asım Usa,

Düğünçiçeği — Vâlâ Nurettine,

Sünbülteber — Ekrem Uşaklıgile,

Sabunçiçeği — Şevket Aziz Kansu'ya,

Topuzçiçeği — Dahiliye Vekili Şükrü Sökmensüere,

Ballıbaba — Mahmut Balerine,

(Arkası var)

Önemli Bir Anket

II.

Yazan: KAPIKULU

Demokrat Parti İstanbul Başkanı Kenan Öner'e:

— Hasan Âli Yücel, sizi mahkemeye vermiş..

— Ava giden avlanır!

★

İzmir gazetesi başmuharriri Burhan Belgeye:

— Geçen milletvekili seçimini niçin kaybettiniz?

— Onmadık hacıyı deve üstünde yılan sokar!

★

Kendi kendini kapatan (Haber) gazetesi sahibi Rasim Us'a:

— Gazetenizi niçin kapattınız?

— Varak-ı mihrü vefayı kim okur, kim dinler!?

★

İran Hariciye Vekiline:

— Şu Azerbeycan kargaşalığının içyüzü neydi?

— Çingeneye beylik vermişler, evvelâ babasını asmış!

★

Londrada bulunan «Millî Yugoslav Komitesi» başkanına:

— Neden memleketinize gitmiyorsunuz?

— Dağdaki gelir, bağdakini kovar!

★

Vali ve Belediye Reisi doktor Lûtfi Kırdar'a:

— İstanbulun et işi, gene sarpa sardı. Bu hususta ne düşünüyorsunuz?

— Sabırla koruk helva olur!

★

Şekip Engineri'ne:

— Bu sefer milletvekili olmamışsınız ama, Kahireye ataşe depres olarak tayin edilmişsiniz?

— Âşıka Bağdat uzak gelmez!

★

Alman Sosyal Demokrat Partisi başkanına:

— Müttefik işgali hakkında ne düşünüyorsunuz?

— Yağma Hasanın böreği!

★

Eski milletvekili General Refet Bele'ye:

— Siyasî münakaşalara hiç karışmıyorsunuz. Bunun bir sebebi var mı?

— Sarmısağı evlendirmişler kırk gün kokusu çıkmamış!

★

Amerika Cumhur Reisi Mister Truman'a:

— Bir çok memleketlere niçin yardımda bulunuyorsunuz?

— Ak akçe kara gün içindir!

★

Arnavutluk Başkanı Enver Hocaya:

— Siz neden komünist oldunuz?

— Balık baştan kokar!

★

Eski Dahiliye Vekili ve C. H. P. genel sekreteri Şükrü Kayaya:

— Neden herhangi bir partiden değilsiniz?

— Azıcık aşım, kavgasız başım!

— Kızım, sabah sabah böyle ne yapıyorsun?

— Bugün Nevruzmuş, reçel hazırlıyorum, Anne!

— Su Paraları —

Bir arkadaşı avukat İrfan Emin'in yazıhanesine pürheyecan girdi:

— Allahını seversen, dedi. Beni şu müşkülden kurtar! Yeni su kararnamesinden bir şey anlıyamadım. Sen hukukçusun. Hesabın da kuvvettilidir. Ben şu su parasını nasıl hesap edeceğim?

İrfan Emin, sükûnetle cevap verdi:

— Gayet basit azizim.. Biraz dikkat edersen anlarsın.. İşin olmadığı bir gün evde kalırsın, 1946 su makbuzlarını arar bulursun, makbuzların metre mikabı miktarını toplar, geçen sene kaç metre su sarfedildiğini bulursun. Geçen seneki makbuzları bulmak kolay.. 1939 makbuzlarını bulmak daha zor olacak. Fakat lâzım. Biraz hüsnü niyetle bu da bulunur. 1939 da bir metre mikâbı suyun bedeli ne idi.. Bunu tesbit edersin. 1946 daki sarfiyatı gösteren metre mikâbı miktarına 1939 da tesbit ettiğin metre mikâbı bedelini çarpar, bu suretle apartımanın 1946 sarfiyatının 1939 rayicine göre bir yıllık su bedelini bulmuş olursun. Bundan sonra eğer yorulmuşsan beş on dakika dinlenirsin. Fakat sakın başka şeyle uğraşma ipin ucunu kaçırırsın.

Nerede kalmıştık.. Ha.. apartımanın 1946 sarfiyatının 1939 rayicine göre bir yıllık su bedelini bulmuştuk. Böl on ikiye bunu.. işte sana apartımanın 1946 sarfiyatının 1939 rayicine göre bir aylık su bedeli. Apartımanda kaç oda var. Kırk mı.. tamam.. böl şunu kırka.. bul sana bir ayda bir oda başına, 1946 sarfiyatının 1939 rayicine göre, düşen su bedelini... Sabırsızlanma azizim.. Neticeye yaklaşıyoruz. Meselâ apartımanda 4 numaralı dairenin hesabını göreceksin.. Bu dairede kaç oda var.. beş mi.. alâ.. Son bulduğun oda başına düşen su bedelini çarp beşe.. Ne oluyor: Apartımanın 4 numaralı dairesine 1946 sarfiyatının 1939 rayici üzerinden düşen bir aylık su bedeli meydana çıkıyor. 4 numaralı daireyi işgal eden kiracı ayda kaç lira ödüyor. Mukaveledeki miktarı söyle.. kömür parasını, mukavele haricinde yapılan zamları bir tarafa bırak.. 50 lira mı.. Yukarıda 4 numaralı daireye bir ayda düşen su bedelini bulmuştuk.. ne kadardı.. 8 lira.. indir elliden sekizi.. 42.. işte kardeşim zamma matrah olacak kira bedeli.. Bunun üzerinden % 20 zam yapabilirsin.. gördün mü.. oldu, bitti. Vallahi azizim ne kadar iftihar etsek yeridir. Adalet mizanı hükûmet elinde bu kadar hassas işlerse hiç bir vatandaşın diğerine beş kuruşluk hakkı geçmez... Fetebare...

— *Başım ocakta kazan,*
Kalem delikli bir kepçe
Yedi beynini toptan
Yine açtır bu şiiri yazan!
— *Zavallı, deli mi?*
— *Hayır, bugün şiir müsabakası yapılıyormuş.. ona hazırlanıyor!.*

Şoför saltanatı:

— *Tebrik ederim hangi bayın arabası bu?*
— *Benim, arada sırada mal sahibini de gezdiriyorum!*

Eski nükteler:

Tasarruf

Mithat Paşa Tuna valisi idi. Defterdarı da sonradan Maliye Nazırı olan Edip Efendi idi.

Bir gün vilâyet merkezi olan Ruscukta büyük bir yangın çıktı. Başta vali Mithat Paşa olmak üzere bütün vilâyet ileri gelenleri, defterdar Edip Efendi de yangın yerine gittiler. Tulumbacılar, hortumlarını Tunaya sokmuşlar, yanan binaların üzerine durmadan su sıkıyorlardı. Bir a-

ralık defterdar Edip Efendi bağırdı:

— Dikkat edin, suyu israf ediyorsunuz!

Mithat paşa etrafındakilere:

— Görüyorsunuz ya, dedi. Bizim defterdar efendi muttasıl tasarrufu düşünüyor. Hiç aklına getirmiyor ki: Bu su, meçhul âlemlere akan Tunanın suyudur.

Sonra Edip Efendiye döndü:

— Bu, su, dedi. Üzerine titrediğin hazine gibi biter, tükenir şey değildir. Merak etme!

Kul ve Tanrı

Rahmetli Ahmet Rasim, rahmetli tarihçi Ahmet Refikle pek dosttular. Her ikisi de akşamcı olduğu için bir meyhaneye dadanmışlardı. Akşam üstleri mutlaka oraya uğrarlar, demlenirlerdi.

Bi rakşam, Ahmet Refik meyhaneye erkence geldi. Baktı Ahmet Rasim yok. Her akşam oturdukları masaya gitmedi, yukarıya, loca gibi olan yerlere çıktı. Garsonlara da kendisinin geldiğini Ahmet Rasim'e söylememelerini tenbih etti.

Az sonra Ahmet Rasim geldi. Mutad masaya gitti, oturdu. Garsonlara rakı ısmarladı. İlk kadehi içti. Tam meze alacağı sırada yukarıdan aşağıay iple küçük bir paket sarkıtıldı. Ahmet Rasim, masaya inen bu paketi görünce evvelâ şaşırdı. Tam yukarıya bakmağa hazırlanırken, Ahmet Refik'in sesini işitti:

— Paketi aç da ye, ya kulum!

Ahmet Rasim hiç istifini bozmadı. Paketi aldı, ipin ucuna rakı şişesini bağladı ve bağırdı:

— Çek, Yarabbi!

Çömez MESLEK SEÇTİ..!

Çömez – Kendime en münasip mesleği seçtim:
Daima Çömez olarak kalacağım!

Hikâye

Hizmetçinin Beğenmediği

Yazan: ÇALÇENE

Kocası, salona girer girmez:

— Oda buz gibi, diye söylendi. Şu sobayı ne diye yaktırmazsın? Bu hizmetçinin de gözü kör mü, nedir?

Leman hanım efendi, hemen kocasının ağzını kapadı:

— Aman! dedi. Rica ederim yavaş söyle. Alıngan taze, duyarsa, kapıyı çektiği gibi gider.

Hizmetçi derdinden Leman hanımefendinin canı adamakıllı yanmıştı. Avuç dolusu para vererek tuttuğu kadınlar ya bir işe yaramıyorlar veya aradan daha on beş gün geçmeden daha yağlı bir kapı bularak sıvışıyorlar, yahut da bizzat Leman hanımefendi, onların mühim hırsızlıklarını yakalıyor, kapı dışarı ediyordu. Bu yeni hizmetçi bir ahbap tarafından tavsiye edilmiş:

— Çok namuslu, elinden her iş gelir, fakir düşmüş bir ailenin kızıdır.

Demişti.

Gözüne altın çerçeveli bir gözlük takan bu yeni hizmetçinin, eli biraz ağır, kendisi biraz alıngandı ama, Leman hanımehendi:

— Ne olursa olsun, diyordu. Bulaşığı yıkaması, ortalığı süpürmesi kâfi. Hiç değiles el ulağı oluyor... Yalnız başıma koca evle nasıl uğraşayım. Üstelik hırsızlığı, ırssızlığı da yok...

Böyle düşündüğü ve hizmetçinin kaçmasından korktuğu için evde kimseyi ona yan baktırmıyor, herkesi önlüyordu.

Kocasını da bu sebeple susturmuş:

— Soba sönmüşse ne olur? Şimdi söyler yaktırırım. Malûm a, biz evde yoktuk. O zavallı da çamaşır yıkıyordu. Sobayla meşgul olamamıştır belki. Kusura bakma sen, demişti.

Kocasını yatıştırır yatıştırmaz, Leman hanımefendi dışarı fırladı, hizmetçinin odasına girdi. O, sırtüstü yatmış, dinleniyordu. Hanımefendinin odaya girmesini umursamadı bile. Leman hanımefendi, böyle şeylere aldıran bir insan olmadığı için:

— Mürvet hanımcığım, dedi. Bizim bey geldi. Pek üşümüş. Aksi gibi soba da yanmıyor, her ne kadar zahmetse, şunu tutuşturuver! Olmaz mı?

Mürvet hanım, istifini bile bozmadı. Yalnız, altın gözlüklerinin müsaadesi nisbetinde gözlerini açarak:

— Ben, dedi. Çamaşır yıkadıktan sonra yıkandım. Küllerle, islerle oynıyacak halde değilim.

Leman hanımefendi, hizmetçi Mürvet hanıma hak vermemezlik edemedi; içinden :

— Kızcağız haklı!

Dedi ve doğru kömürlüğe gitti. Maşayı, faraşı kaptı, sobayı temizlemek için salona girdi. Kocası hayretle gözlerini açtı:

— Sobayı sen mi temizliyecek-sin? dedi. Hizmetçi nerede?

Oldukça asabî bir insan olan kocasının başına, bütün şeytanların toplanmaması için Leman hanımefendi, yalan söylemek lüzumunu hissetti:

— Demin, dedi. Sana söylemeği unuttum. Zavallı kadın, oldukça hasta. Biraz ateşi var. Ben yatmasını söylemiştim. Şimdi: «Kalk da sobayı yak!» diyemem ya. Herkes can taşıyor!.

Az osnra sobayı yakan Leman hanımefendi, hizmetçi Mürvet hanımla kocası karşılaşmasınlar ve yalanı meydana çıkmasın diye, usulca onun odasına girdi:

— Her halde bugün yorulmuş olacaksın, dedi. Az, buz çamaşırmı birikmişti. Haydi evine erkence git de, biraz istirahat et!.

Hizmetçi Mürvet hanım, teşekkür etmedi ama, Leman hanımefendi, onun eline bir iki buçuk liralığı bahşiş olarak sıkıştırmaktan çekinmedi. Kendi kendine:

— Aman, diyordu. Bu zamanda, böyle bir hizmetçiyi nereden bulurum? Gönlünü hoş tutmak lâzım?

★

Leman hanımefendi, bir arkadaşını ziyarete gitmişti. Kapıdan içeri girer girmez, on beş yaşındaki kızının yaşlı gözleriyle karşılaştı. Merak içinde sordu:

— Hayrola evlâdım, neden ağladın?

O, titrek bir sesle anlatmağa başladı:

— Evde yalnız kalınca canım sıkılmıştı. Radyonun başına geçtim, pikabı açtım, bir alafranga plâk çalmağa başladım. Mürvet hanım, pürhiddet odaya dalmaz mı? Bana: «Nedir bu, cenaze marşı gibi plâk? diye çıkıştı. Bana alaturka bir plâk çal da gönlüm açılsın!»

Leman hanımefendi kızını yatıştırmak için:

— On beş yaşına bastın, hâlâ çocuksun, dedi. Hiç bunun için ağlanır mı?

Kızı:

— Yalnız bu kadarla kalsa iyi, dedi. Benim aldırış etmediğimi görünce üzerime yürüdü: «Sana söylüyorum, dedi. Bu Allahın cezası plâğı çalmakta devam edersen, kaptığım gibi kafanda parçalarım!»

Leman hanımefendinin canı sıkılmadı değil ama, ne yapsın? Hizmetçiye çıkışsa belki gider. Gene kızını haksız çıkardı:

— Aman, canım! dedi, bunda ağlanacak ne var?

Kızı hayretler içinde kaldı:

— Daha ne olsun, anne? Bir de kalksın, beni dövsün mü?

— Ne münasebet canım. Haydi yüzünü yıka! Ben onun kulağını çekerim.

Sonra lâfı değiştirdi:

— Hem bak, dedi. Sana bir

— Nereye gidiyorsun?
— Cehenneme..
— Vay, yine mi annenin yanına!

müjde vereyim: Bu akşam bize Lezizeler gelecek. Kızı da beraber. Bol bol dansedersiniz.

Kızı, banyoya doğru giderken tenbih etmeği unutmadı:

— Sakın, hizmetçinin münasebetsizliğini babana söyleme! Kadını koğmağa kalkar, sonra onsuz da kalırız!.

Salona girdi. Cigara iskemlelerinin altı toz içindeydi. Halbuki akşama misafir de vardı. Seslendi:

— Mürvet hanım!

Mürvet hanım, altın gözlüklerini düzelterek aheste, beste içeri girdi:

— Beni mi çağırdınız?

— Evet Mürvet hanımcığım. Bu akşam misafirler gelecek. Cigara iskemlelerinin altı toz içinde. Şunları alıver.

Hizmetçi Mürvet hanım, avuçlariyle böğürlerini mıncıkladı:

— Yooo, hanımefendi! dedi. Ben öyle yerlere eğilemem. Böbreklerimden rahatsızım da...

Leman hanımefendi, cigara iskemlelerinin tozunu almak için dışarı çıkarken, hizmetçi Mürvet hanım:

— Şey, dedi. Dün akşam eve geççe gittim ya. Yemek pişiremedim. Kocam da, ben de çayla ekmek yedik. Onun için bana müsaade..

Leman hanımefendi geriye döndü:

— Aman Mürvet hanım, daha öğle olmadı. Çok erken değil mi?

Mürvet hanım:

— Öyle ama, dedi. Ben paça pişirmeğe karar verdim. Onun ayıklanması, ateşe vurulması az vakit mi ister?

Leman hanımefendi, çaresizlik içinde cevap verdi:

— Haklısın Mürvet hanımcığım. Haydi güle güle git ve âfiyetle paçayı ye!

★

Hizmetçi Mürvet hanım, Leman hanımefendinin karşısına dikildi:

— Benim hesabımı kesiniz!

Diye emri bastı.

Leman hanımefendi heyecan içinde kalmış, beti benzi soluvermişti, âdeta yalvarırcasına:

— Aman Mürvet hanımcığım, dedi. Bir hatâ mı işledim? Yoksa, birisi seni kızdıracak bir şey mi söyledi? Gel etme, ben onların ağzının payını veririm!

Mürvet hanım, parayı almak için ısrar edince, Leman hanımefendi merakla:

— Pekâlâ, dedi. Yalnız sebebini söyle!

Mürvet hanım, nefret edermiş gibi bir tavır takındı:

— Sebebi ne olacak? dedi. Kocanız. On beş gün oluyor ki: Evinize gelip gidiyorum, kocanız bir defa olsun alıcı gözüyle yüzüme bakmadı, herkesin izzeti nefsi var. Kala kala ona mı kalmıştım, sanki.

Hacet

Ankarada bir «Hâcettepe» kulübü vardır. Yeni kurulmuş olmasına rağmen bu kulüp daha şimdiden oldukça çetin rakiplerini altedebilmektedir.

Geçen pazar günü «Hâcettepe» takımı, Stadyum Kulübü ile bir maç yapıyordu. Hâcettepe merkez muhacimi topu önüne katmış, karşısındakileri hiç dinlemeden Stadyum kulübünün kalesine doğru hızla yaklaşıyordu. Karşısında kala kala iki bekle bir de kaleci kalmıştı...

Nihayet beklerden birisi canını dişine takarak Hâcettepe merkez muhaciminin önüne atıldı. Ufak bir kargaşalık oldu. Sonra topu ayağına alan bek, uzun bir şandelle bunu sahanın tâ öbür başına yolladı: Hâcettepe'nin tehlikeli akını savuşturulmuştu...

Bütün bunları alâka ile seyreden Sait Çelebi, yanında oturan Burhan Felek'i dürttü:

— Görüyorsun ya Felek, dedi, bek nasıl birdenbire ferahlayıverdi...

Felek cevap verdi:

— Tabiî... Adamcağız Hâceti defetti de ondan.

Yumurta

Tombul Teyze, kocasını bakkala yumurta almıya göndermişti. Sıska dayı dönüp geldiği zaman, elleri arkasında:

— Sen o yumurtaları ne yapacaktın, karıcığım? diye sordu.

— Omlet.

Sıska dayı rahat bir nefes aldı:

— İyi tahmin etmişim, karıcığım, dedi. Yumurtaları kırıp öyle getirdim, sana zahmet olmasın diye.

İftira

Milletvekili Emin Erişirgil bir toplantıdaydı. İsmi lâzım olmıyan birisi:

— Kendi kendimden, dedi. Nefret ediyorum. Düşündükçe, ne kadar fenalık yaptığımı hatırlıyor: «Mutlaka, diyorum. Benim hamurum, fenalıklarla yoğurulmuştur.»

Bir arkadaşı:

— Haydi, canım, dedi. Mübalâğa etme. Ne kadar fena olsan, gene iyi bir tarafın vardır.

Emin Erişirgil söze karıştı:

— Dikkat et dostum, dedi. Gene iftiraya uğruyorsun!

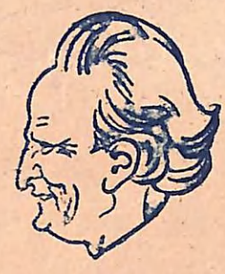

Kararsızlık

Çallı İbrahim yolda bir arkadaşına rastgeldi. Beraberce yürümeğe başladılar. Arkadaşı sordu:

— Gene içiyor musun?

Çallı elini göğsüne bastırdı:

— Elhamdülillâh! dedi.

Arkadaşı, tekrar sordu:

— Rakı mı içiyorsun, şarap mı?

— Belli olmaz..

Arkadaşı şaştı:

— Neden? dedi.

Çallı:

— Nedeni var mı? dedi. Sen evvelâ bana cevap ver: Parayı sen mi vereceksin, yoksa ben mi?

Tecrübe

Ethem İzzet Benice yeni bir köpek almıştı. Gazeteye getirdi. Muhbirlerden biri:

— Nafile, dedi. Bu köpeği bir türlü lâkırdı dinlemeğe alıştıramıyacaksınız.

Ethem İzzet güldü:

— Ne sabırsız adamsın dedi. Hele biraz dur, bak seni de sözümü dinlemiye ilk günlerde alıştırabilmiş miydim?

Üstad

Profesör Sadrettin Celâl Antene talebeleri sordular:

— Efendim, dediler. Sizce dehâ irsî midir, değil midir?

Sadrettin Celâl gözlüklerinin altından talebelerine baktı:

— Vallahi, dedi. Doğru cevap veremiyeceğim, daha çocuğum olmadı!

Bahar Sayımız

MİZAH Mayısın ilk günü, Bahar Bayramı için bir fevkalâde sayı hazırlıyor. Bahar Bayramının güzel kokulu, bin bir renkli çiçekleri arasına nadide bir buket gibi karışacak olan mecmuamız sevgili okuyucularımızın daima artan büyük teveccühlerine naçiz bir mukabele olarak büyük fedakârlıklarla memleketin en çok sevilen kalemlerini ve fırçalarını bir araya toplamıştır.

Türk mizah sanatının yegâne örneği olan mecmuamızın bundan evvel çıkarttığı fevkalâde sayılar gibi Bahar sayımızın da okuyucularımız tarafından kapışılacağı muhaktır.

Çok renkli tablolar, Bahara ait nefis karikatürler ve yazılarla bir albüm nefasetinde çıkacaktır.

Taşra bayilerimizin daha evvelden fazla siparişlerini bildirmelerini rica ederiz.

Sahibi ve yazı işlerini
fiilen idare eden RAMİZ GÖKÇE

Basıldığı yer:
PULHAN MATBAASI — İstanbul

TOMBUL TEYZE

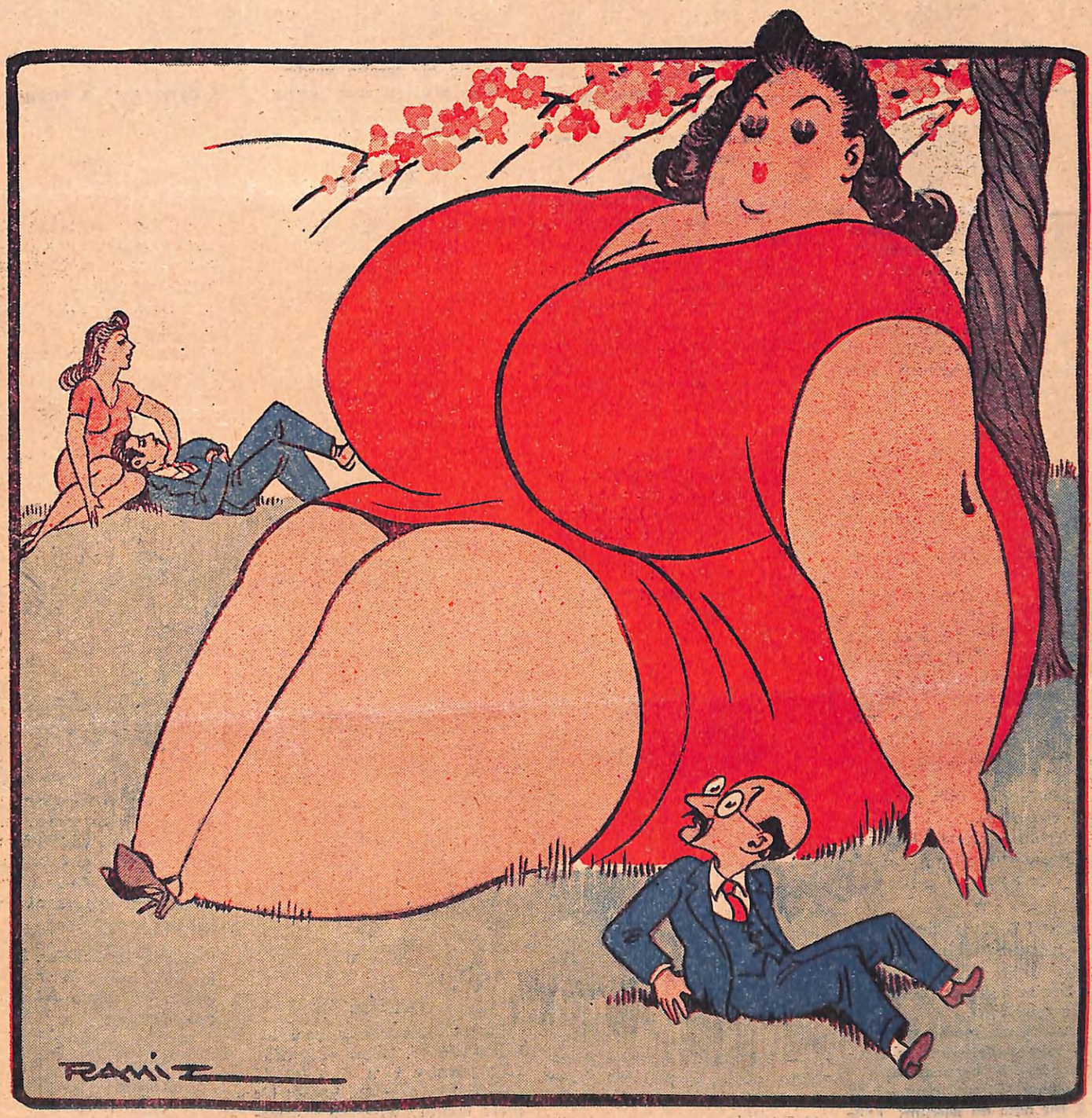

Tombul Teyze çayıra çıktı...

Tombul Teyze — Kocacığım, sen de her kes gibi başını dizime koyup yatsan, rahat edersin

T.T POSTASI

Ankara: Nihal Bulat,

S — Teyzeciğim, kadınlar en çok hangi rengi severler?

C — Benim görüşüme göre al rengi severler. Yüzlerinden, dudaklarından alı eksik etmezler, hattâ dillerinden «al al!» kelimesini bile!

Kadıköy: Hidayet Baylar,

S — Tombul Teyzeciğim önümüzdeki cumartesi gecesi gazetecilerin balosu varmış. Sırf sizi görmek için ben de geleceğim, Yaradana sığınıp size bir dans teklif etsem yayın dayımızdan ceza görür müyüz dersiniz?

C — Kocam medenî bir adamdır. Her halde gürültü çıkarmadan sizin benimle dans etmenize razı olur ve böylece cezanızı verir zannındayım!